

BRIEF AAN DE TOEZICHTER

Middelheimmuseum, Antwerpen, 22 juni 2016

Geachte toezichter,

Met deze brief wil ik u op de hoogte brengen van mijn aanwezigheid.

Vanaf vandaag ben ik op onregelmatige tijdstippen aan de kasteelvijver te vinden. Voortaan werk ik in het opgeknapte Bootshuisje, wat in mijn geval wil zeggen: gedichten schrijven, mijn haar kammen, zachtjes voor mij uit staren.

Ik wil u graag een vis schenken om mijn dankbaarheid uit te drukken dat u mijn aanwezigheid duldt.

Meer bepaald; ik wil u graag een brokaatkarper van twee jaar oud schenken die van kop tot staartvin een halve meter meet. Zijn of haar toekomstperspectief is rooskleurig: volgens de zaakvoerder van NV AQUA HOBBY uit Heist op den Berg wordt een koi-vis gemiddeld 25 jaar oud en rekken ze uit tot 80 cm.

Ik kijk er naar uit om samen met u deze brokaatkarper te verzorgen.

Volgens de zaakvoerder van NV AQUA HOBBY uit Heist op den Berg herkennen brokaatkarpers voetstappen uit de duizenden door de haast onmerkbare trillingen in de aarde. U loopt vaak rondjes om de vijver. De zaakvoerder van NV AQUA HOBBY uit Heist op den Berg heeft mij beloofd dat een brokaatkarper boven water komt als deze uw unieke manier van stappen hoort. Belonen kan met korrels.

Maar u mag niet vergeten dat de brokaatkarper even ongrijpbaar is als de poëzie. In de donkere kasteelvijver zwemt hij onzichtbaar zijn dagelijkse rondjes, slechts af en toe doemt dit witte spook aan het oppervlak op. Vanuit mijn Bootshuis heb ik een uitstekend zicht op dit soort natuurtelevisie.

Ik heb bij NV AQUA HOBBY uit Heist op den Berg een brokaatkarper geselecteerd met de soortnaam Shiro Utsuri. Het is een spierwitte koi waarop zwarte inktvlekken zijn gemorst. Met veel goede wil herkent u op de rechterflank een zwarte tekening van een wereldkaart, maar om dat te bekijken moet de vis schuin op z'n linkerzijkant zwemmen en als een vis schuin op z'n zijkant gaat zwemmen is ie meestal ziek.

Ik doop de brokaatkarper 'Bannin / 番人', dat betekent 'Wachter' in het Japans. Samen zullen wij het Middelheimmuseum bewaken; de vis, de dichter, de toezichter. De koi in die donkerbruine, haast lampzwarte poel water, ik van achter de vier ramen van mijn witte Bootshuis, u slalomend tussen de beelden.

Het Bootshuis is een neoklassiek paviljoen uit de tweede helft van de 18de eeuw ontworpen door Barnabé Guimard, die ook nog een rits koninklijke eigendommen onder handen nam. De gloriëtte diende als luxueuze buitenkamer van het kasteel. Het paviljoen ademt romantiek.

Achttiende- tot negentiende-eeuwse eigenaars van Engelse landschapstuinen plaatsten dikwijls advertenties waarmee ze decoratieve kluzenaars zochten. Deze tuinkluzenaars leefden in een speciaal daartoe ontworpen grot of huisje, soms op een kunstmatig eiland in het midden van de parkvijver.

Deze huis-tuin-en-keukenacteurs werden voor zeven jaar ingehuurd, met het nadrukkelijke verbod om hun baard en nagels te knippen of hun haar te wassen. Op geregelde tijdstippen verschenen de kluzenaars buiten om de parkeigenaar en de bezoekers van het landgoed te vermaken. Aanrakingen of conversaties werden niet aangemoedigd, maar poëzie speelde vaak wel een aanzienlijke rol in de performance.

De vis en de dichter: twee gezelschapsdieren voor de prijs van één.

Ik wil u op het hart drukken dat ik leef volgens de bovenmodale normen inzake hygiëne.

's Avonds ga ik gewoon weer naar huis.

De kluzenaar ontving zo'n royale wedde dat ie de rest van zijn leven rentenieren kon en in ruil belichaamde hij enkele jaren contemplatie en somberheid. Romantische gevoelens waar de landeigenaar geen tijd voor had. Met een tuinkluzenaar in dienst liet je aan je bezoekers zien dat je een ziel had, of toch goed deed alsof. De CEO van de 18de eeuw kon zijn melancholie uitbesteden.

Wie niet genoeg geld had om een professionele tuinkluzenaar voltijds in te huren, legde suggestief een open boek en een bril op de tafel in de grot — alsof de imaginaire kluzenaar net de deur uit was voor een imaginaire wandeling.

Misschien blijft dit niet mijn enige brief, maar zal ik u nog rapporteren over de immer wisselende vorm die het park aanneemt, hoe het Middelheimmuseum in een eeuwige beweging krimpt en uitbreidt met een boom of een beeld of een dier of een dichter.

Ik kijk er naar uit elkaar te ontmoeten.

Hartelijk,
Maarten Inghels